

De tots els objectes (Versió ben lliure d'un poema de B. Brecht)

Un relat de: [rnbonet](#)

De tots els objectes, els que més m'estime
són els usats, els antics, els vells.
Els que ara no tenen objecte.

Els atifells de coure amb bonys i algun forat;
els ganivets i forquetes gastat el mànec de fusta
i les culleres opaques pel desgast de dents i boques.
Tots aquells rebregats per moltes mans.
Aqueixes són les formes que em semblen més nobles.

Com ara, les lloses d'entrada a velles cases,
desgastades pel temps i l'excés de xafades;
on rauen bassalets després de l'oratge
i fan créixer brins d'herba als intercisos.
Quina roca més feliç que em sembla!

O els fragments de ceràmica trobats al terra
o al marge de qualsevol camp,
o les pedres brillants per tant de xàfec.
O certes escultures amb els braços tallats
o potser part de les cames. M'agraden
perquè visqueren. I es trencaren per l'ús,
o caigueren en ser traslladades;
o es feren malbé per una nimietat.

Senyals que no estaven massa altes
ni excessivament encolomades.

Impregnades d'utilització
serviren al seu temps, que fou el seu,
aquell que els pertocava.
I amb el temps, perfeccionaren formes
esdevenint precioses
per haver estat objectes apreciats tantes vegades.

Ara, inútils per certa gent, viuen per mi.
I no sabeu què feliç quan em retrobe amb elles!